

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kábrtovou ve věci

žalobkyně: **I. M.**
a jejího nezletilého dítěte **L. T.**
zastoupeni JUDr. Ing. Jiřím Špeldou, advokátem AK
se sídlem 500 02 Hradec Králové, Šafaříkova 666/9

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**
se sídlem 170 34 Praha 7, Nad Štolou 936/3
poštovní schránka 21/OAM

o žalobách proti rozhodnutím žalovaného ze dne 26. 3. 2019, č. j. MV-46168-2/OAM-2019 a MV-46209-2/OAM-2019,

takto:

I. Žaloby se zamítají.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

I. Vymezení věci

1. Žalovaný správní orgán rozhodl dne 26. 3. 2019 o žádosti žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany, rozhodl téhož dne i o žádosti, kterou podala jménem svého nezletilého syna L. T. a soud doplňuje, že rozhodl i o žádosti jejího manžela, jehož žalobu rozhodoval soud pod sp. zn. 29 Az 7/2019. O žádostech bylo rozhodnuto tak, že

správní řízení byla zastavena dle ustanovení § 11a odst. 3 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

2. Svě rozhodnutí žalovaný odůvodnil tím, že ve věci žadatelů se jedná již o další opakovanou žádost ve smyslu ust. § 2 odst. 1 písm. g) zákona o azylu, a i když žadatelka uvedla nové skutečnosti, které nebyly předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozích pravomocně ukončených řízeních, správní orgán zhodnotil tyto skutečnosti jako nesvědčící o tom, že by žadatelka se synem mohli být ve své vlasti pronásledováni z důvodů, upravených § 12 zákona o azylu, nebo že by jim hrozilo nebezpečí vážné újmy, upravené § 14a zákona o azylu.
3. Žalovaný ve svém rozhodnutí připomněl, že žalobkyní uváděnými důvody pro udělení mezinárodní ochrany se zabýval a posoudil je již v předchozích řízeních o udělení mezinárodní ochrany, jeho rozhodnutí ze dne 6. 6. 2016 bylo následně potvrzeno i rozhodnutím zdejšího soudu a následná kasační stížnost byla Nejvyšším správním soudem (dále jen „NSS“) odmítnuta pro nepřijatelnost. Druhá žádost v pořadí byla posouzena jako nepřipustná z důvodu neuvedení nových skutečností ve smyslu příslušných ustanovení zákona o azylu. Nově uvedenou skutečnost obav z uvěznění považoval žalovaný za účelovou. Dopis z prokuratury žalobkyně nepředložila, v dané souvislosti však žalovaný poukázal na podkladovou informaci ze dne 2. ledna 2018, z níž plyne možnost podání stížnosti na protiprávní jednání příslušníků policie a prokuratury v Gruzii, dále pak odkázal na další podkladové zprávy. K zdravotnímu stavu syna žadatelky sdělil, že tyto skutečnosti již byly dostatečně posouzeny v dřívějších řízeních a v tomto ohledu žádné nové skutečnosti uvedeny nebyly.
4. Krajský soud při jednání dne 2. 3. 2020 spojil věci, vedené pod sp. zn. 29 Az 6/2019 a 29 Az 8/2019, tedy žaloby, podané ve věci žalobkyně a dále jejího nezletilého syna, ke společnému projednání s tím, že dále budou vedeny pod sp. zn. 29 Az 6/2019, s to se souhlasem účastníků řízení.

II. Žalobní argumentace

5. V podaných žalobách je uvedeno, že žalobkyně dokládá přípis Generální prokuratury Gruzie, z něhož vyplývá, že v zemi původu je vystavena trestnímu stíhání, když tuto skutečnost je potřebné vnímat v souvislosti s již dříve vznesenými tvrzeními. Ač politická perzekuce její osoby měla zprvu svůj původ v politické aktivitě jejího otce a jeho názorech, nyní je již samostatně cílena na ni a její rodinu. Žalovaný se s jí tvrzeními důvody vůbec nevypořádal, jeho informace byly více jak 6 měsíců staré.
6. Žalobkyně dále uvedla, že dříve žádala o udělení mezinárodní ochrany v Rakousku, kde také pobývala a kritéria pro určení členského státu EU příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané příslušníkem třetí země a jejich čl. 7 kapitoly III. tohoto Nařízení byl žalovaný povinen posoudit před tím, než v daném případě rozhodl.
7. Žalobkyně navrhla zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci k dalšímu řízení. Obdobná argumentace pak plyne i ze žaloby, podané žalobkyní jménem jejího nezletilého syna.

III. Vyjádření žalovaného

8. Z písemných vyjádření k žalobám ze dne 28. 6. 2019 správní orgán uvedl, že svá rozhodnutí považuje za zákonná, vycházející z dostatečně zjištěného skutkového stavu a

respektující dosavadní judikaturu. Aktuální žádost žalobkyně je již třetí v pořadí a je tak další opakovanou žádostí ve smyslu § 2, odst. + písm. g) zákona o azylu. Dle § 11a pak nelze-li se domnívat, že by mohl být cizinec vystaven pronásledování, či že by mu mohla hrozit vážná újma dle cit. zákona, ministerstvo řízení zastaví.

9. Žalovaný po posouzení důvodů další opakované žádosti porovnal jí uváděné skutečnosti s dřívějšími řízeními a dospěl k závěru, že uváděla stejné motivy svého odchodu z vlasti a neochoty se do Gruzie vrátit. Jsou jimi obavy z pronásledování její rodiny pro spory otce s vysoce postavenými osobami v Gruzii, jako novou skutečnost nyní uvádí, že v listopadu 2018 obdržela přípis Generální prokuratury Gruzie o zahájení trestního případu proti své osobě a manželovi, a to dle čl. 180, část 2 trestního zákoníku Gruzie o nezákonném nabývání pozemků, kdy Generální prokuratura žádá o zajištění jejich přítomnosti.
10. Správní orgán dospěl k závěru, že se jedná o novou skutečnost ve věci, kdy tato nebyla předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozích pravomocně ukončených řízeních, nicméně má za to, že tyto nově tvrzené důvody nesvědčí o tom, že by žalobkyně mohla být ve své vlasti vystavena pronásledování z důvodů § 12, či ze by mohla čelit vážné újmě ve smyslu § 14a zákona o azylu.
11. Žalovaný je přesvědčen, že jeho podklady byly zcela aktuálního charakteru, navíc, zastaralost zpráv o zemi původu nelze posuzovat pouze na základě faktu, že od jejího vypracování již uplynul nějaký čas, ale za zastaralý podklad lze považovat takový, obsahující informace, které v důsledku změny okolností v období mezi vypracováním zprávy a jejím využitím již nejsou aktuální, neboť situace popsaná ve zprávě se změnila. Toto se však v daném případě nestalo. V Gruzii k žádné změně, která by mohla mít vliv na znovu posouzení další opakované žádosti, nedošlo.
12. Příslušnost České republiky byla pro posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany v daných věcech určena v rámci dublinského řízení, ukončeného dne 27. 3. 2017, žalobkyně byla společně s manželem a synem transportována do ČR. Dne 3. 9. 2015 učinila česká strana akceptaci k převzetí rodiny na své území a potvrdila věcnou příslušnost k posouzení předmětného případu.
13. Obdobná argumentace pak vyplývá i z vyjádření žalovaného ve věci nezletilého syna žadatelky. Je v obou případech navrhováno zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

IV. Jednání soudu

14. Krajský soud rozhodl dne 16. 5. 2019 o žádostech žalobců o přiznání odkladného účinku žaloby kladně, a to samostatným usnesením.
15. Jak uvedeno v bodě 4., soud spojil, s odkazem na ust. § 39 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), obě řízení, vedená ve věci žalobkyně a jejího nezletilého syna, ke společnému projednání, a to se souhlasem účastníků řízení.
16. Ze správních spisů plynou dokumenty o dřívějších žádostech žalobců, předávací protokol Policie ČR ze dne 20. 3. 2019 a podkladové informace ze země původu, citované v napadeném rozhodnutí.
17. V průběhu jednání soudu byl důkazně proveden přípis Generální prokuratury Gruzie. Žalobkyně soudu sdělila, že v zemi původu měli velký problém, syn má operované srdíčko. Kvůli výhrůžkám museli odjet do Rakouska, kde pobývají rodiče. Protože však

jeli na české vízum, neboť v Gruzii nebyla rakouská ambasáda, byli předáni do ČR. V Rakousku podali žádost v červenci 2015, byl však aplikován Dublin a byli předáni do ČR. Žalobkyně prohlásila, že si je vědoma toho, že na základě uvedených skutečností je Česká republika zemí, příslušnou k projednání jejich žádosti. V Gruzii zůstali pouze rodiče manžela, žalobkyně tam již nikoho nemá. V případě návratu jí hrozí trestní stíhání, mohli by být zavřeni a jejich děti by musely do dětského domova. Pobývají zde již 4 roky, dodržují zákony, do země původu, kde jim hrozí nebezpečí, se vrátit nemohou. Žalobkyně dále uvedla, že její otec byl vysoce postavenou osobou, měl na sebe napsané určité pozemky, v r. 2010 byl zadržen, bylo podezření, že jsou pozemky takto vedeny nezákonně. V r. 2013 byl osvobozen, v r. 2015 rodiče odjeli do Rakouska. Žalobkyně sdělila, že neví, proč, když byli původně zapsáni jako svědci v této věci, by teď měli být trestně stíháni. Je přesvědčena, že jejich obavy jsou důvodné. Pozemky byly věnovány státu, oni je již v držení nemají. Vlastnila je spolu s otcem, přesně neví, jaké další problémy otec měl. V dřívějším řízení se snažila zabezpečit zprávu lékaře o fyzickém napadení, ale v Gruzii to chodí tak, že bez plné moci nejsou podány žádné informace, následně tu věc zařídila tchýně. Originál předloženého dokumentu Generální prokuratury nemají k dispozici, známý funkcionář otce listinu ofotil a poslal jim ji. Řízení bylo zahájeno vůči její osobě a manželovi.

18. Žalobkyně dále sdělila, že se jedná o dokument Ministerstva spravedlnosti Gruzie, Generální prokuratury, adresovaný okresnímu oddělení MV I.-S. T. město. Její zástupce uvedl, že žalobkyně byla napadena v zemi původu příslušníky finanční policie, bylo jí vyhrožováno a nově předložený přípis svědčí o tom, že pronásledování pokračuje. Probíhá trestní řízení a žalobci jsou tomuto vystaveni za něco, co neprovedli. Přípis je tak dokladem vážnosti situace a žalovaný vyhodnotil situaci nesprávně.
19. Pověřená pracovnice správního orgánu pak setrvala na závěru o nerelevantnosti azylové situace, není jasné, proč by měla být vedena řízení proti manželovi žalobkyně, když ten vůbec vlastníkem pozemků nebyl, jedná se spíše o účelové vyjádření, aby vznikla situace případného ohrožení manželů a jejich nebezpečného návratu. Azylový příběh manželů byl opakovaně projednáván, prošel i soudním řízením a řízením o kasační stížnosti. Ze zprávy MZV ČR plyne možnost případné stížnosti na jednání policie či prokuratury a tento princip lze případně využít. Závěrem setrvali účastníci na svých původních návrzích.

V. Posouzení věci krajským soudem

20. Dle § 2 odst. 1 písm. g) zákona o azylu je další opakovanou žádostí o udělení mezinárodní ochrany druhá opakovaná žádost podaná toutéž osobou po nabytí právní moci rozhodnutí ministerstva ve věci mezinárodní ochrany, s výjimkou rozhodnutí o zastavení řízení podle § 25 písm. a), d), e), f), h) nebo j) o opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a všechny žádosti následující po ní.
21. Z ustanovení § 11a odst. 3 cit. zákona pak vyplývá, že podal-li cizinec další opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany a nelze-li se s ohledem na předchozí řízení nebo podstatnou změnu okolností vztahujících se k možnému pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo k hrozbě vážné újmy podle § 14a důvodně domnívat, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování, že mu hrozí vážná újma nebo že již splňuje důvody pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny podle § 13 a 14a, ministerstvo řízení usnesením zastaví. Z odst. 4 pak plyne, že ministerstvo může z

důvodů hodných zvláštního zřetele posoudit podanou opakovanou a další opakovanou žádost jako přípustnou.

22. Krajský soud po projednání a přezkoumání obou věcí konstatoval, že žaloby, podané proti rozhodnutím žalovaného, kterými došlo k zastavení řízení z důvodů zhodnocení žádostí o udělení mezinárodní ochrany jako dalších opakovaných, jsou nedůvodné. Žalobci předložili soudu velmi špatně čitelné kopie přípisu Generální prokuratury, z nichž má dle připojeného překladu plynout, že se jedná o přípis Generální prokuratury MS Gruzie Okresnímu oddělení MV I.-S.T. město, a text zní – informujeme, že 13. listopadu tohoto roku byl zahájen trestní případ proti občance I. M., a občanovi G. M., podle článku 180, část 2 trestního zákoníku Gruzie o nezákonném nabývání pozemků. Žádáme o zajištění jejich účasti na Generální prokuratuře Gruzie. Podpis Chanturia.
23. Zde soud připomíná, že v týž den, kdy bylo jednáno ve věci žalobců, soud projednával i žalobu, vedenou pod sp. zn. 29 Az 7/2019, tedy žalobu, směřující proti rozhodnutí, vydanému správním orgánem ve věci manžela žalobkyně, pana G. T.. Žalobkyně vypověděla, že její otec byl vysoce postavenou osobou, sama neví, jaký měl problém, v březnu 2015 byl fyzicky napaden, osoby v civilu jim vyhrožovaly, že pokud nebude vzata žaloba zpět, zemřou. Otec měl na sebe napsané nějaké pozemky, v r. 2010 byl zadržen, bylo podezření, že jsou takto vedeny nezákonně. V r. 2013 byl osvobozen. Původně byli zapsáni jako svědci v této věci, neví, proč by nyní měli být stíháni. Pozemky již v držení nemají, byly darovány státu. Žalobkyně je vlastnila spolu s otcem, o tom, že by je vlastnil i její manžel, nesdělila ničeho.
24. Soud přezkoumal napadený výrok rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní – s.ř.s.), ve svém rozhodnutí soud vyšel ze skutkového a právního stavu výše zjištěného (§ 77 odst. 2 s.ř.s.) a konstatoval, že závažnějších pochybení v průběhu řízení, vedeného ve věcech žádosti žalobkyně a jejího nezletilého syna, v napadených rozhodnutích neshledal.
25. V průběhu jednání k dotazu soudu sdělili žalobci shodně, že uznávají příslušnost České republiky pro projednání věci, námitka o možném předání jinému státu proto není aktuální. Poté se tedy krajský soud zabýval žalobní námitkou o možné nové skutečnosti, která měla být předmětem meritorního zkoumání správního orgánu. Po přezkoumání a projednání věci však soud takový moment neshledal. Žalobci soudu předložili fotokopii údajného přípisu Generální prokuratury Gruzie, která je však velmi špatně čitelná. K dotazu soudu sdělili, že originál nemají k dispozici. Z uvedeného přípisu vyplývá, že by se měli účastnit trestního případu o nezákonném nabývání pozemků, avšak krajský soud zdůrazňuje, že žalobce je uveden pod příjmením své manželky. Již tato skutečnost vedla soud k závěru, že listina není důvěryhodná. Pokud manželka žalobce sdělila, že dřívější pozemky měly být zapsány na otce a na ni, žalobce uváděl, že byly napsány též na jeho jméno. Nakonec žalobkyně sdělila, že již před lety byly darovány státu. Za této situace se soudu jeví skutečnosti, uvedené v citovaném přípisu GP jako zcela rozporuplné a žalobci je ani k dotazům položeným při jednání soudu žádným způsobem neosvětlili. Krajský soud tak takovou listinu nemohl považovat za dokument, který by mohl vést k závěru o seriózní nové skutečnosti, která by se měla stát předmětem nového meritorního zkoumání případu žalobce ve smyslu zákona o azylu a výše uvedených ustanovení v bodě 11 a 12. Dokument, dle přesvědčení soudu tedy nemohl být hodnocen jako skutečnost, která by mohla podpořit azylově relevantní závěry o hrozbě nebezpečí, které by mohlo vést k aplikaci § 12 či 14a zákona o azylu v případě rodiny, proto

nemůže obstát ani sdělení žalobkyně, že by mohla být zavřená a děti by musely do dětského domova.

26. Krajský soud pak dospěl k jednoznačnému závěru, že postup správního orgánu v přezkoumávané věci nedoznal pochybení, aplikace § 11a odst. 3 zákona o azylu byla správná a souladná s tímto právním předpisem. Soud zde plně odkazuje na dosavadní judikaturu v obdobných případech, např. v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 10. 2017, kdy pod sp. zn. 9 Azs 185/2017 soud připomněl, že aplikace cit. ustanovení zákona o azylu je možná, pokud žadatel neuvádí nové skutečnosti, které by mohly být relevantní z hlediska možného udělení azylu či doplňkové ochrany, které nemohl uplatnit dříve, a pokud v rozhodnutí správní orgán řeší, zda v zemi původu nedošlo k zásadním změnám, které by mohly zakládat oprávněné závěry o nových skutečnostech v uvedeném významu. Rozhodnutí žalovaného toto odůvodnění obnášejí. Krajský soud je pak přesvědčen, že nelze pominout ani fakt, že země původu žalobců je považována mezinárodně za bezpečnou zemi původu, blíže neurčené hrozby, o nichž žalobci hovoří, tak zcela zřejmě nelze akceptovat.
27. Vzhledem k zjištěním, výše uvedeným, pak krajský soud zamítl podanou žalobu jako nedůvodnou, v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s.

VI. Náhrada nákladů řízení

28. Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když ve věci úspěšný žalovaný náhradu nákladů řízení nežádal. O odměně soudem ustanoveného právního zástupce žalobce soud rozhodl samostatným usnesením.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 5. března 2020

JUDr. Jana Kábrtová v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení: R. V.